

μεσν. *κακοταρία* ἐν Ν. Ἑλληνομν. 9 (1912) 174 «τῇ ἰδίᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄστρον τοῦ ἁγίου Φιλίππου καὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦν θαλάσσης κακοταρίαν» καὶ *καλοταρία* αὐτόθ. 173 «ἐν δὲ ταῖς τοιαύταις ἡμέραις εἰσὶ καλοταρίαι τῆς θαλάσσης».

Μέτριος καὶ δροσερὸς ἄνεμος : *Φυσσοῦν ἀπαλοταρὲς* || Ἄσμ.

Σὰν θέλῃς νὰ ῥτῇς, νωώτερε, κάλλιο καιρὸ ἐν θέλεις
σοῦτα ὅτι ὥραια καὶ ξαστερὰ καὶ ἀπαλοταρέα

Ἑλυμπ.

ἀπαλότητα ἡ, Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπαλότης.

Ὁκνηρία, ρεθυμία : ἔχει μεγάλη ἀπαλότητα.

ἀπαλουδάκι τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλούδι καὶ τῆς ὑποκορ. παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Συνήθως κατὰ πληθ., μικροὶ κρίθινοι ἄρτοι οἱ ὅποιοι μετὰ ἰχθύων ἢ ἄλλων ἐδεσμάτων διανέμονται εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους : Ἔταξα ὅς τὸν ἄγιο νὰ τοῦ κάνω κάθε χρόνο ἀπαλουδάκια. Πβ. ἀπαλός Β8.

ἀπαλουδᾶς ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλούδι.

Ἀρτοποιὸς παρασκευάζων τὰ ἀπαλουδάκια (ιδ. ἀπαλούδι). Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ.

ἀπαλουδένης ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλούδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐκ κριθῆς κατεσκευασμένος, ἐπὶ ἄρτου : Ἀπαλουδένης ψωμί!

ἀπαλούδι τό, Χίος ἀπαλούδ' Μακεδ. (Κόνιτς.) ἡ παλούδι Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

1) Ἀπαλός Β1, δ ιδ., Χίος. 2) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ, ἔλαιον Μακεδ. (Κόνιτς.) : Φρ. Ἀπαλούδ' ἀπὸν μαυρουμμάτις (ἀπὸ ἐλαίας). 3) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ, βούτυρον Μακεδ. (Κόνιτς.) Φρ. : Ἀπαλούδ' ἀπὸν ζουρκλίδις (ἀπὸ αἰγας).

ἀπαλούτσικος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπαλούτσ'ους Α. Ρουμελ. (Καρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσικος. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἀπαλούτζικος.

Ὁ ὀλίγον τι μαλακός, ὑπομάλακος σύνθηθ. : Ἀπαλούτσικο στρώμα - χέρι - ψωμί. Συνών. ἀπαλέλλικος.

ἀπαλόφρυγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαλόφρυγος Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλά καὶ τοῦ ρ. φρύγω.

Ὁ ἐλαφρῶς πεφρυγμένος.

ἀπαλυκοῦμαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀλυκοῦμαι < ἀλυκός.

Ἀποβάλλω τὴν ἀλμυρότητα, ἤτοι μετὰ φαγητὸν ἀλμυρὸν τρώγω τι διὰ νὰ μετριάσω τὴν ἀλμυρὰν αὐτοῦ γεῦσιν.

***ἀπαλυντικός** ἐπίθ. ἀπαλειτικός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπαλυντής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Τὸ ἀπαλειτικός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπαλεδικός, ἐν ᾧ τὸ ε κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀπαλένω.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαλύνῃ τι, ἀπαλυντικός, ἐπὶ φαρμάκων τὰ ὅποια ἐπιτίθενται εἰς πυώδη ἀποστήματα διὰ νὰ μαλακώσουν καὶ ἀνοίξουν αὐτά, ὡς εἶναι τὰ φύλλα τῆς

μολόχης βραζόμενα, τὰ κρόμμυα μαραινόμενα εἰς τὴν πυρὰν, ἢ πρόπολις τῶν κυψελῶν κττ. : Ὁ λινόσπορος εἶναι ἀπαλειτικὸς (ἐνν. φάρμακο).

ἀπάλωνα ἐπίρρ. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. ἀπόλωνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπάλωνος ἡ καὶ κατ' εὐθεΐαν ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλώνι.

Μετὰ τὸν ἀλώνισμὸν ἐνθ' ἄν. : Ἀπάλωνα ἤρτε καὶ τοῦ ὥκα ἕνα πινάκι σιτάρη Κάρπ. Ἀπάλωνα νὰ ῥτῇς νὰ μιλήσωμε αὐτόθ. Ἀπάλωνα ἐγαγείραμε ὅς τὸ χωρὶς Κρήτ.

ἀπαλωνεῖα ἡ, Δαρδαν. ἀπαλωνεῖα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλώνειά.

1) Τὸ τέλος τοῦ ἀλώνισματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Μ' ἡῦρις ἀπὸν ὅς τ' ἐν ἀπαλωνεῖα. Συνών. ἀπαλώνεμα, ἀπαλωνισιά, ἀπαλώνισμα 1. 2) Τὰ μετὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ γεννήματος ἀπομένοντα ἐν τῷ ἀλώνι χονδρὰ ἄχυρα, σκύβαλα κττ. Δαρδαν. Συνών. ἀπαλώνισμα 2, ἀπάλωνο 1, κότσαλο, σκύβαλο, χοντράδι. 3) Τὰ μακρὰν τοῦ ἀλώνιου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενα καὶ συγκεντρούμενά που λεπτὰ ἄχυρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Εἶνι ἀπ' ἀπαλωνεῖα καὶ νὰ τοῦ καθαρίης.

ἀπαλώνεμα τό, ἀμάρτ. ἡ πολώνεμα Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλώνεμα.

Ἀπαλώνειά 1, δ ιδ. : Ἦρτε τσαὶ με βρῆτσε πάνω ὅς τὸ πολώνεμα.

ἀπαλωνεύω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σέριφ. Σίφν.

ἀποσυνωνεύω Νάξ. (Κορ.) ἡ πολωνεύω Κάλυμν. ἡ πολωνεύω Κάλυμν. Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλωνεύω.

Τελειώνω τὸ ἀλώνισμα ἐνθ' ἄν. : Κόμα ἐν ἡπολωνέψαμε Κάλυμν. Ἀῦριο θὰ πολωνέψω αὐτόθ. Ἐπολωνέψανε τὰ βούδια ; Σίφν. Συνών. ἀπαλωνίζω.

ἀπαλωνίζω Θήρ. Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ.

Κλουτσινοχ. Λακων.) Χίος — Λεξ. Δημητρ. ἀπαλωνίζω Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπαωνοῦ Τσακων. ἡ παλωνίζω Θήρ. ἡ παλωνίζω Ἰμβρ. ἡ πολωνίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλωνίζω.

Ἀπαλωνεύω, δ ιδ., ἐνθ' ἄν. : Ἀκόμα δὲν ἀπαλωνίσσαμε Λεξ. Δημητρ. Ἀπαλώσαν οὐλον τοῦ χωρὶς τώρρ Αἰτωλ. ἔχον ἀπαλωνισμένον τοῦ σ'τάρ' αὐτόθ. Ἐπέρρι ἀπαωγήκαμε (χθὲς ἐπερατώσαμεν τὸ ἀλώνισμα) Τσακων. || Παροιμ.

Ὦντας ἡαλωνίζαμε, Βασίλει, κὺρ Βασίλει,

τώρα ποὺ ἀπαλωνίσσαμε, δῶ, παλαιοκασσιδῆ!

(ἐπὶ τοῦ ἀδικουμένου ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὠφεληθέντος ἢ ἐπὶ τοῦ ἀγροίκως φερομένου πρὸς ἄνθρωπον τὸν ὅποιον ἐκολάκευεν ἄλλοτε ὅτε εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ) Θήρ.

ἀπαλωνισιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπαλων'σιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαλωνίζω.

Τὸ τέλος τοῦ ἀλώνισματος : Εἴμασι ὅς τ' ἐν ἀπαλων'σιὰ. Τώρα ὅς τ' ἐν ἀπαλων'σιὰ ἤρθης ; Συνών. ἀπαλωνεῖα 1, ἀπαλώνεμα, ἀπαλώνισμα 1.

ἀπαλώνισμα τό, ἀμάρτ. ἀπαλώσ'σμα Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡ πολώνισμα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαλωνίζω.

1) Ἀπαλωνισιά, δ ιδ., Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀπὸν ὅς τ' ἀπαλώσ'σμα ἤρθης καὶ οὐ παππᾶς νὰ διαβάς Αἰτωλ. Ὦσιτρα ἀπὸ τ' ἀπαλώσ'σμα Ἰωάνν. 2) Κατὰ πληθ., ἀπαλωνεῖα 2, δ ιδ., Κάλυμν.

